

สรุปการบรรยาย MM รุ่น 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม

วิชา MM 627 ประเด็นปัญหาทางการจัดการ

วันอาทิตย์ที่ 18 กุมภาพันธ์ 2550

โดย ดร.บุญเกียรติ โชควัฒนา

ดร.บุญเกียรติ พูดทบทวนถึงเรื่องคำพูดของคน ซึ่งมีความสำคัญมาก เพราะแม้แต่เทวดาก็จะไม่ช่วยคนที่ชอบพูดว่าคนอื่น พูดตำหนิคนอื่น พูดเสียงดัง คนที่ชอบใช้อารมณ์ พูดทำร้ายจิตใจผู้อื่นอยู่เสมอ สำหรับคนที่พูดไม่เพราะ ภาษามีต่อไปจะเกิดเป็นยักษ์ เพราะโทษะจริตสูง

ดร.บุญเกียรติ เมื่อเจอคนที่พูดจาไม่เพราะ ท่านก็จะใช้เรื่องข้างต้นนี้เล่าให้เขาฟัง คืออ้างเทวดา ซึ่งกลยุทธ์นี้ทำให้เขาพูดเพราะขึ้น

มีนักศึกษาท่านหนึ่งตั้งคำถามว่า มีคนที่อยู่ในตำแหน่งสูง แต่ทำงานไม่สำเร็จเลย ทำให้บริษัทแย่งลงด้วยซ้ำ แต่ทำไมผู้บริหารจึงมองไม่เห็น

ดร.บุญเกียรติ เห็นว่าเป็นเรื่องกรรมเวร คนนี้อาจเป็นเจ้าของกรรมนายเวรทำให้บริษัทแย่ง ๆ วันใดที่กรรมเวรหมดตาจะสว่างขึ้นมาเอง แต่ถ้าเราช่วยกันทำความดี ทำบุญทำกุศล ก็จะช่วยให้กรรมเวรหมดได้เร็วขึ้น สมัยก่อน ดร.บุญเกียรติ ตอนที่กลับมาจากเรียนที่เมืองนอก และมาทำงานใหม่ๆ ก็เคยเจอคนที่คิดว่าต้องมีปัญหาแน่ ๆ แต่พอไปบอกเจ้านาย กลับได้คำตอบกลับมาว่า ดร.บุญเกียรติ พูดภาษาไทยคนละภาษากับเขา หลังจากนั้น 20 ปี เจ้านายจึงรู้ว่าคน ๆ นี้ไม่ดีจริง

ในช่วงเวลาที่ผ่านมา ดร.บุญเกียรติ ได้ไปนั่งวิปัสสนากรรมฐาน 3 วันซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวก็มีการฝึกนั่งสมาธิ และเดินจงกลม ซึ่งเป็นการฝึกให้มีสติมากขึ้น ทำให้เกิดปัญญา

สัตว์มีสัญชาตญาณ ซึ่งก็คือจิตใต้สำนึก แต่ที่คนมีมากกว่าสัตว์ก็คือจิตสำนึก คือ บาป บุญ คุณ โทษ ได้แก่คุณธรรม จริยธรรม และมีสติปัญญา

ดร.บุญเกียรติ ขอให้นักศึกษาปรับวิธีคิดในเรื่องการช่วยคน ว่าต่อไปนี้ อย่าคิดว่าการช่วยคนเป็นภาระ เวลาเราช่วยคนให้เราคิดในด้านบวกว่า ดีใจที่ได้ช่วยคนอื่นแล้ว ยิ่งช่วยยิ่งรวย สมัยก่อนมารดาของ ดร.บุญเกียรติ พูดกับบิดาของ ดร.บุญเกียรติ ว่า “อย่าไปช่วยเขามากเดี๋ยวเงินจะหมด” บิดาของ ดร.บุญเกียรติ กลับพูดว่า “ท่านช่วยมากเท่าไรท่านก็ไม่เห็นจนลงซักที” ยิ่งช่วยก็ยิ่งดีขึ้น

นักศึกษาท่านหนึ่งถามขึ้นว่า เคยช่วยเหลือคน ๆ หนึ่ง แต่เมื่อตนเองพบกับวิกฤติ ไปขอความช่วยเหลือจากคน ๆ นั้น เขากลับไม่ช่วย ทั้ง ๆ ที่เขายืมจากเราไป นอกจากเขาไม่คืนเราแล้ว เขายังไม่ช่วยอีก ดร.บุญเกียรติ จึงแนะนำหลักคิดว่า การช่วยคนต้องไม่หวังสิ่งตอบแทน ส่วนเวลาเราเดือดร้อนให้เราคิดว่า เราช่วยตัวเราเองได้ ไม่ต้องไปหวังความช่วยเหลือจากใคร ให้เรา

พยายามทำความเข้าใจในส่วนนี้ แล้วเปลี่ยนวิธีคิดใหม่ อย่ายึดติดกับความคิดลบ ยิ่งในช่วงวิกฤติการณ์ เรายิ่งต้องคิดถึงคนอื่น อย่าคิดถึงแต่ตัวเอง

ดร.บุญเกียรติ ฝากให้นักศึกษาทุกคนนำเรื่องนี้ไปเป็นแนวทาง ถึงยังไม่เชื่อในเวลานี้ **แต่ก็สามารถนำกลับไปพิจารณา** คนเรามีประสบการณ์กันทุกคน และหากเราได้ประสบการณ์ในส่วนที่มีประโยชน์กับตัวเรา จะสามารถทำให้ตัวเราพัฒนาจิตให้สูงขึ้นได้

วิชาที่ ดร.บุญเกียรติ บรรยายอยู่นี้ เป็นวิชาสุดท้ายของหลักสูตร Master of Management (MM) ทางมหาวิทยาลัยเชื่อว่า ดร.บุญเกียรติ จะสามารถถ่ายทอดประสบการณ์ 34 ปีของท่านให้กับนักศึกษาได้ ซึ่งถ้าพูดถึงประสบการณ์แล้วใคร ๆ ก็มีกันทั้งนั้น ทุกคนเกิดมาก็มีประสบการณ์แล้ว ลองคิดว่า ถ้ามีคนที่คุณคิดลบ เอาปัญหาของตัวเองมาถ่ายทอดให้นักศึกษาฟังตลอดเวลา อันนั้นไม่ดี อันนั้นไม่ได้ อันนี้ก็ต้องระวัง เรื่องนี้อย่าไปทำ เรื่องนั้นอย่าไปให้เขา เพราะเขามีประสบการณ์ที่มีแต่ปัญหา มีแต่ความเดือดร้อน มีแต่ความทุกข์ที่เคยประสบมา แต่ไม่มีวิธีจัดการกับประสบการณ์ที่ไม่ดีเหล่านั้น นักศึกษาก็จะได้ความคิดและประสบการณ์ทางด้านลบไป และไม่เกิดประโยชน์สำหรับอนาคต

สำหรับ ดร.บุญเกียรติ ก็มีประสบการณ์ที่ดี และไม่ดี แต่ท่านได้จัดการจนเสร็จสิ้น แล้วนำประสบการณ์ที่ดี ๆ มาแนะนำนักศึกษา โดยจะไม่นำเรื่องที่ไม่ดีมาแนะนำเลย ท่านจะเลือกเฉพาะประสบการณ์ที่ดี ที่สามารถถ่ายทอดให้นักศึกษาได้เรียนรู้ ได้นำไปเป็นหลักคิด ได้นำไปพัฒนาชีวิตและจิตของตัวเองให้สูงขึ้น

เมื่อชีวิตและจิตสูงขึ้น ก็จะมีโอกาสทำบุญทำทานได้มากขึ้น คนที่มีจิตสูง แม้จะไม่รวยมากมาย ก็สามารถช่วยคนได้เยอะแยะ ช่วยเรื่องเงิน ช่วยเรื่องความรู้ ความคิด สามารถให้ได้หมด ซึ่งต่างจากคนที่ร่ำรวยเป็นหมื่นล้านพันล้านบางคนก็ยังไม่ค่อยช่วยคน เพราะบางคนมีฐานความคิดว่าต้องรวยก่อนจึงจะช่วยคน ถึงจะมีเงินเป็นพันล้าน หากเขาคิดว่าเขายังไม่รวยพอ เขาก็จะไม่ช่วยคน

ดร.บุญเกียรติ เจอคน ๆ หนึ่ง มีเงินเป็นหมื่นล้าน เพิ่งจะมาเรียนรู้ว่า ถ้าจะต่ออายุตัวเอง ต้องทำบุญ แล้วจะต่ออายุได้ เขาผู้นี้ทำบุญเป็นร้อย ๆ ล้าน แต่เป็นการทำบุญเพื่อตัวเอง ซึ่งก็ไม่ผิดอะไร แต่ถ้าจะทำให้ได้ดี จะต้องทำบุญโดยไม่หวังผล

สำหรับคนที่ต้องการนิพพาน การทำบุญมาก ๆ ก็เป็นเหตุทำให้ไม่ได้นิพพาน เพียงทำให้ได้ขึ้นสวรรค์ การทำบาปมาก ๆ ก็จะตกนรก หากต้องการจะนิพพาน ต้องไม่ทำ ไม่รับทั้งบุญและบาป จิตจึงจะเบาพอที่จะนิพพานได้ ดังนั้นเทคนิคของการทำบุญเพื่อนิพพานก็คือ **ทำบุญโดยไม่หวังผล** ทำบุญแล้วรู้สึกสบายใจก็พอ หรือแค่ขอพรจากพระให้ปลอดภัย มีสุขภาพแข็งแรงก็พอ อย่าไปคิด อย่าไปหวังว่าจะต้องได้โน้นได้นี้ เวลาอธิษฐานให้อธิษฐานให้ผู้อื่น แบ่งส่วนกุศลให้ผู้อื่น ให้บิดา

มารดา ให้เจ้ากรรมนายเวร ฯลฯ

เจ้ากรรมนายเวร เป็นผู้ที่เครียดแค้นเรา มีความพยายามต่อเรา แต่ยังไม่ทำร้ายเราไม่ได้ เพราะบุญของเรายังเยอะอยู่ หรือยังไม่ถึงโอกาสของเขา ถึงแม้เขาจะมีบุญบารมีแต่ก็ไม่ได้ไปเกิด เพราะต้องรอแก้แค้นเอาคืนให้ได้ก่อน จึงต้องเป็นวิญญาณติดตามไปเรื่อย ๆ คอยตามล่าไปเรื่อย ๆ ฉะนั้นจะเป็นการดีที่สุด ถ้าใครทำอะไรไม่ดีกับเรา ให้เราโหสิทั้งหมด ยกโทษให้เขาทั้งหมด

มีนักศึกษาถามถึงเรื่องการเผากระดาษเผากระดาษเผาแล้วจะได้จริงหรือไม่ จะส่งถึงคนที่เราต้องการหรือไม่ และเรื่องเทพเจ้าเป็นเรื่องจริงหรือ สิ่งที่เราไหว้ท่านจะรับรู้หรือไม่ จะส่งถึงท่านหรือไม่

ดร.บุญเกียรติ คิดว่าเวลาเราทำอะไรให้กับจิตวิญญาณ เขาจะรับรู้ แต่บางครั้งเขาอาจถูกปิดกั้น แต่โดยพื้นฐานเขาจะได้รับ อย่างเวลาเราเผากระดาษเผากระดาษเผาพ่อแม่หรือญาติก็จะจินตนาการจนเป็นรถเบนซ์จริง ๆ ในภพของเขา เวลาเขาออกไปถวายหลวงพ่อก็ได้รับ แล้วเขาก็มีความสุขได้ ดังนั้นเวลาเราเผากระดาษหรือถวายของให้พระ เขาก็จะเห็นว่าเราทำอะไรให้เขาไป แล้วเขาก็จะได้อันสงส์ แต่จะได้ผลมากขึ้นอีกถ้าเราไปถวายให้กับอริยะสงฆ์หรือพระที่ทรงศีล พระอรหันต์ ยิ่งพระที่สูงขึ้นการทำบุญก็จะได้ผลมากขึ้น

ดร.สุรัตน์ เสริมเรื่องนี้ว่า การเผากระดาษเป็นเพียงประเพณี ถ้าจะให้ได้รับต้องถวายผ่านพระอริยะ ซึ่งจะได้อันสงส์สูงมาก ส่วนการถวายอาหารจะได้รับ เนื่องจากตอนเป็นมนุษย์เคยรับประทานอย่างนั้นมา เคยรับรู้อย่างนั้นมา นิมิตรที่ส่งอาหารไป จิตที่ส่งอาหารไป จะได้รับ

ศาสนาแต่ละศาสนาแตกต่างกันอย่างไร บางคนที่เป็นพุทธทำบุญไปให้เขา เมื่อเขาได้แล้วดีแล้วก็จะไปใส่สบงบ้าง ใส่ชฎบ้าง นี่เป็นความสุขของเขา ถ้าเป็นคริสต์ก็เหมือนมีผ้าห่มขาวคลุมบ้าง มานั่งฟังพระสวดอยู่ในโบสถ์บ้าง ดิถีบ้าง นี่เป็นนิมิตรของเขาตามศาสนา แต่ความสุขความทุกข์เท่ากัน แล้วแต่นิมิตรในเชิงที่เป็นมนุษย์นำติดตัวไป

ส่วนการทำทานเราควรคิดอย่างไร คนเราทำทานมาจากสาเหตุ 4 ประการ คือ

- ทำทานแล้วเรารู้สึกดี
- ทำตามน้ำทำตามผู้อื่น
- ทำเพราะเชื่อว่าเราจะได้อะไร
- ทำเพื่อให้ผู้อื่นมีความสุข

ซึ่งคนส่วนใหญ่เชื่อว่า ทำเพื่อให้ผู้อื่นมีความสุขจะได้บุญมากที่สุด แต่จริง ๆ แล้ว ทำเช่นนี้จะได้เป็นเทวดาองค์น้อย ๆ เท่านั้นเอง ความจริงคือเมื่อเราทำแล้วสามารถยกระดับจิตวิญญาณของตัวเองให้สูงขึ้น ละบาป ละกิเลสให้มากขึ้น ปรับอุปนิสัยให้รู้จักการให้ การเสียสละ ไม่คิดถึงตนเอง

จะดีที่สุด

พระสังฆราช เคยตรัสว่า “จงอย่ากลัวตาย แต่จงกลัวเกิด” ก่อนจะเข้าใจคำนี้ เราต้องเข้าใจคำหนึ่งก่อนที่ว่าเวลาเรานั่งสมาธิจะได้อานิสงส์สูงสุด ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเราจะนั่ง จิตตามกายคือตามการเคลื่อนไหว ตามความเจ็บปวดของร่างกาย จิตตามจิตคือตามอารมณ์ของตัวเอง จิตตามธรรมคือวิเคราะห์ บางคนเอาเรื่องงานมาวิเคราะห์ ขึ้นอยู่กับแต่ละสภาวะ

เมื่อถึงระดับจิตรู้เท่าทัน (สติปัญญาขั้นสูง) ช่วงนี้จิตจะนิ่งมีความละเอียดเท่ากับพลังงานเล็ก ๆ ที่มนุษย์มองไม่เห็น เป็นใยแมงมุมเชื่อมโยงถึงเบื้องบน ขณะนั้นจะไม่มีใครคิดทำชั่ว จะเกลียดใครก็เกลียดไม่ได้ มันเบาบางในเรื่องกิเลส เป็นเนื้อแท้ของพลังงานเราจริง ๆ ไม่ใช่เนื้อแบบหยาบๆ ที่เราเป็น เราเป็นตัวของเรา ใส มีความสุข ที่พระบอกว่านี้แหละคือความสุข และถ้าเราอยากจะช่วยคนวินาที่นั่นเจ้ากรรมนายเวรจะหายไป พลังงานโกรธแค้นจะออกจากตัวเราไป เพราะเราละแล้ว หลังจากนั้นเราจึงแผ่เมตตาได้ แต่ถ้าเราไม่แผ่เมตตาในช่วงนั้นก็ไม่ได้อะไรแก่ญาติพี่น้องเรา ได้เพียงอาบพลังงานที่ออกมาเป็นฉากแสงจากตัวเราทำให้เขาอิมทิพย์เท่านั้น นอกจากนี้การแผ่เมตตาจะใช้ภาษาบาลี เพราะเป็นภาษาเก่าแก่ วิญญาณรู้กันหมด การสื่อสารด้วยจิตของเรามีความรวดเร็วมาก มีความเร็วเท่ากับความเร็วแสงยกกำลัง 2 ในทุกวินาที

ดร.บุญเกียรติ แนะนำต่อว่า เวลาที่เรานั่งวิปัสสนากรรมฐาน หรืออยู่ตรงนี้ก็ตาม จะมีวิญญาณเจ้ากรรมนายเวร พ่อแม่พี่น้อง มาวนเวียนอยู่เต็มไปหมด เมื่อเราทำดีเขาก็จะได้รับส่วนบุญส่วนกุศลไปด้วย พวกที่เป็นเทวดาก็จะเป็นเทวดาได้นานขึ้น หรือบ้านสวยขึ้น พวกที่เป็นวิญญาณกรรมดาก็จะแต่งตัวสวยขึ้น วิญญาณที่ร้ายกายทรุดโทรมอยู่ก็จะดีขึ้น หากนั่งวิปัสสนากรรมฐานถึงจุดหนึ่งแล้วขอโหสิจากเจ้ากรรมนายเวร หากเขายอมยกโทษ ความอาฆาตแค้นต่าง ๆ ก็จะไปจบลงได้ หนังสือเล่มหนึ่งที่ ดร.บุญเกียรติ อ่าน ได้เล่าถึงคนที่มีโรคต่าง ๆ เป็นนั่นเป็นนี่ นั่งวิปัสสนากรรมฐานก็หายคน ๆ นี้พอถึงตอนจะออกจากวัด แม่ชีมาบอกว่าเจ้ากรรมนายเวรให้นั่งวิปัสสนากรรมฐานต่ออีก 3 วันแล้วแผ่เมตตา แผ่ส่วนกุศลให้เขา แล้วเขาจะได้ไปเกิด ดร.บุญเกียรติ จึงแนะนำนักศึกษาเพิ่มเติมว่า หากเราไปอาฆาตแค้นใคร จะมีผลทำให้เราเองต้องอยู่วนเวียนคอยแก้แค้นเขาไปอาจจะเป็นร้อยเป็นพันปี ดังนั้นอย่าไปอาฆาตแค้นใคร ให้อโหสิกรรมอย่างเดียว ถ้าเราทำไม่ดีกับใครให้เราขออโหสิกรรมจากเขา หรือทำบุญให้เขาไป อย่างเช่น ดร.บุญเกียรติ เอง เพิ่งทราบว่าชาวพม่าคนหนึ่งที่อยู่อเมริกา รู้จักกับ ดร.บุญเกียรติ เสียชีวิตไปเมื่อ 2 เดือนก่อน คน ๆ นี้ เคยเลี้ยงข้าว ดร.บุญเกียรติ มื้อหนึ่ง ท่านจึงออกปากว่าจะเลี้ยงข้าวเขามื้อหนึ่งเช่นกัน เขาเสียชีวิตไปแล้วก็ยังไม่ได้เลี้ยงข้าวเขาเลย เมื่อก่อนท่านอาจจะลืม ๆ ไป แต่เดี๋ยวนี้เมื่อท่านมีความเข้าใจเรื่องจิตวิญญาณมากขึ้น จะละเอียดอ่อนในเรื่องเหล่านี้ ท่านจึงไปทำบุญแผ่ส่วนกุศลไปให้เขาแทน

ดร.บุญเกียรติ ได้เล่าถึงผู้บริหารในเครือสหพัฒน์ ท่านหนึ่ง ท่านผู้นี้ไปนั่งวิปัสสนากรรมฐาน พร้อมกับ ดร.บุญเกียรติ นั่งไปถึงวันที่ 5 ท่านเกิดปวดท้อง ท้องเสีย ทำให้นั่งสมาธิไม่ได้เลย แม่ชีก็แนะนำว่าถ้าจะให้หาย ต้องเห็นให้ได้ว่าเจ้ากรรมนายเวรคนนั้นคือใคร ให้นั่งสมาธิก็จะทราบได้ เมื่อนั่งสมาธิไปเรื่อย ๆ ก็เห็นสุนัขตัวหนึ่ง สุนัขตัวนี้เป็นสุนัขที่มีคนมาฝากเอาไว้ คินหนึ่งท่านเปิดประตูรั้วเอารถเข้า สุนัขตัวนี้ก็วิ่งหนีออกไปนอกบ้าน เรียกให้กลับเข้าบ้านก็ไม่มา ท่านจึงอยากสั่งสอนโดยทิ้งไว้ให้อยู่นอกบ้านหนึ่งคืน เพื่อให้มันเข็ด เข้าวรรุ่งขึ้นพบว่าสุนัขตัวนี้ถูกรุมกัดท้องจนตายอยู่หน้าบ้าน ตอนนั้นท่านก็คิดว่าเพราะมันทำตัวของมันเอง แล้วก็ลืมไป เมื่อนั่งสมาธิจนทราบแล้วท่านจึงได้แผ่เมตตา แผ่ส่วนกุศลไปให้สุนัขตัวนั้น จากนั้นอาการปวดท้อง ท้องเดิน ที่เป็นเรื้อรังมานานก็หายทันที เราจึงต้องพิถีพิถัน ละเอียดละเอียดกับเรื่องต่าง ๆ ให้มาก และมีหลาย ๆ คนบอกว่า คนเราเลือกเกิดได้ ถ้าเรามีบารมีพอ เพราะการเกิดคือการหาประสบการณ์ชีวิต

การแผ่เมตตา ขออโหสิกรรมกับเจ้ากรรมนายเวร เพราะเราทำผิดกับเจ้ากรรมนายเวรมาก่อน ถ้าเราขออโหสิกรรมเอง เจ้ากรรมนายเวรอาจไม่ให้อโหสิกรรม การที่เราไปที่วัด เจอเวทนาด่าง ๆ ก็อาจทำให้เจ้ากรรมนายเวรสงสาร อโหสิกรรมง่ายขึ้น เพราะความสงสาร หรือเราได้ใช้กรรมแล้ว เพราะจริง ๆ แล้วเจ้ากรรมนายเวรก็เคยเป็นคนมาก่อน มีกิเลสต่าง ๆ เหมือนคนทั่วไป มีความรู้สึกต่าง ๆ เหมือนกัน

อีกวิธีหนึ่ง คือขอให้พระพุทธเจ้าช่วยขออโหสิกรรมให้เราด้วย เพราะพระพุทธเจ้าก็เหมือนกับผู้ใหญ่คนหนึ่งที่เรานับถือ เมื่อนั่งสมาธิขอโอกาสที่เขาจะอโหสิกรรมให้เราสูงขึ้น เมื่อเขาอโหสิกรรมแล้วเขาก็จะได้มีโอกาสไปเกิดในภพภูมิที่ดีขึ้น ส่วนบาปก็ยังเป็นบาปอยู่แต่อย่างน้อยก็ไม่มีเจ้ากรรมนายเวรมาคอยแค้นเรา แต่บาปก็ยังทำให้เราบางลงได้ โดยการทำความดี ทำบุญ ทำทานเยอะ ๆ

อีกเรื่องหนึ่งที่ท่านอ่านจากหนังสือ มีเจ้าของคอกสุกรคนหนึ่ง ลูกชายชอบบวชมาก บวชตั้งแต่เป็นเณร จนเป็นพระ ตัวพ่อแม่ไม่เห็นด้วย พยายามขัดขวางเสียด้วยซ้ำ และนอกจากนี้เขายังไม่ชอบทำบุญ ทำบุญก็ทำอย่างเสียมิได้ ก่อนตายก็ร้องเป็นเสียงหมู เมื่อตายไปเจอพญายมก็โดนถามว่าเคยทำความดีอะไรมาบ้าง เขาก็ตอบว่าเขาไม่ชอบทำบุญ พญายมจึงให้ไปลงกระทะทองแดง ซึ่งก็ร้อนมาก โชคดีที่เขาเห็นจิวรปลิวอยู่จึงบอกกับพญายมว่าลูกเขาบวช จึงได้ออกจากกระทะทองแดง และกลับฟื้นขึ้นมาหลังจากเป็นศพอยู่ 3 วัน การบวชพระเป็นการทำความดี แม้แต่ลูกบวชก็ทำให้เขารอดมาได้ ทำให้เขาเปลี่ยนเป็นคนที่ดีหลังจากนั้น

ดร.สุรัตน์ ได้เพิ่มเติมอีกตัวอย่างหนึ่ง มีข้าราชการระดับสูงคนหนึ่งถูกฟ้องร้องคดีหนึ่ง เกิดความเครียดมาก คน ๆ นี้ ทำบาปประเภทที่รุนแรง อย่างไรก็ตามก็ต้องโดน แต่ถ้าจะให้ผ่อนหนักเป็นเบา

ต้องไปนั่งสมาธิ เขาจึงไปนั่งสมาธิ 7 วัน 7 วัด ลางานไปทำบุญ เพราะรู้ว่าตัวเองผิด จนไม่รู้จะทำ
อย่างไรแล้ว กลัวจะต้องติดคุก เมื่อผลออกมากลับปรากฏว่าเขาพ้นคดี ที่พ้นคดีในครั้งนี้เป็นเพราะ
บุญที่มาแรง แต่กรรมที่อยู่ก็ยังมีมาก ถึงจะไม่โดนในหน้กในที่เดียว ก็จะต้องเจอเป็นช่วง ๆ ตัดทอน
เป็นช่วง ๆ ให้ไม่หนักเกินไป

ดร.บุญเกียรติ เสริมอีกว่า กรรมนอกจากตัดทอนได้แล้ว ยังทำให้เบาบางลงได้อีกด้วย อยู่
กับการทำบุญที่มากพอ การทำบุญกับอารยะสงฆ์ ทำบุญกับพระที่มีฌานสูง ๆ ก็จะได้บุญมากกว่าทำ
บุญทำทานให้คนธรรมดา ทำให้กรรมเบาบางลงได้ อย่างองค์สิมาร ฆ่าคนมามากมาย แต่ยังเป็น
พระอรหันต์ได้ เพราะได้ฟังพระพุทธเจ้าเทศน์ แล้วสำนึกในสิ่งที่ตัวเองทำผิด ยอมรับกรรมโดยไม่
ปฏิเสธ ไม่นิน การกลับตัวทำแต่ความดี และบวชเป็นพระ สามารถทอนกรรมลงได้ แต่อย่างไรก็ยัง
คงมีเศษกรรมหลงเหลืออยู่ดี

พระโมกครา อดีตชาติก็เคยฆ่าพ่อแม่ตัวเอง ซึ่งเป็นบาปมหันต์ เมื่อได้ฟังพระพุทธเจ้าเทศน์
ก็ทำความดี บวชเป็นพระ จนพ่อแม่จะอโหสิกรรมให้ แต่ถึงกระนั้นกรรมก็ยังไม่หมด แต่เนื่องจาก
ท่านมีฌานสูงมาก จึงรู้ว่าท่านจะต้องถูกตีจนตายจึงจะละกรรมได้ สุดท้ายก็ยอมให้โดนตีจนตายและ
นิพพานในที่สุด

ดร.สรัดน์ ช่วยเสริมที่นักศึกษาถามเรื่องการไหว้เทพ เทพสมัยก่อนก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน
แต่เป็นมนุษย์ที่มีปาฏิหาริย์ คือมีจิตที่สามารถเคลื่อนย้ายวัตถุได้ คือจิตที่ละเอียดอ่อน พอเสียชีวิต
ไปก็อาสาช่วยมนุษย์ แต่ยังมีกิเลสอยู่ การไหว้เจ้า ท่านก็จะใช้พลังที่มีช่วยเหลือเรา ท่านเหล่านี้ก็
ต้องอาศัยมนุษย์ด้วย ถ้าต้องการขอจากท่านแต่ไม่สวดมนต์ ไม่ไหว้ ท่านก็ไม่มีพลัง เพราะท่านอยู่
ได้ด้วยพลังของมนุษย์เช่นกัน ส่วนพระพุทธเจ้ามีมาแล้วเป็นล้านพระองค์ (พุทธะคือผู้รู้) เป็นพลัง
สากลจักรวาล ส่งลงมาเพื่อให้เกิดสมดุลของโลก เพื่อสร้างมาตรฐานแม่เหล็กของกฎแห่งกรรม

ดร.บุญเกียรติ เสริมว่า ท่านเคยได้ยินมาว่า พระอินทร์ สมัยที่เป็นมนุษย์ก็ให้อภัยตลอด มีคน
มายึดบ้านก็ให้เขาไปไม่โกรธ แล้วท่านก็ไปสร้างบ้านใหม่หลังหนึ่ง และได้สร้างถนนจนไปผ่านหน้า
บ้านผู้ว่าคนหนึ่ง ทำให้ได้รู้จักกับผู้ว่าคนนั้น ผู้ว่าชวนให้ดื่มสุรา และเมื่อท่านปฏิเสธ ทำให้ผู้ว่าคนนั้น
เกิดความไม่พอใจไปฟ้องกษัตริย์ กษัตริย์ก็หุเบาตัดสินให้ประหารชีวิตโดยให้ช่างเหยียบ ท่านก็แผ่
เมตตาให้ช่าง ช่างจึงเหยียบไม่ลง กษัตริย์เกิดความสงสัยจึงได้เรียกมาสอบสวนใหม่ สุดท้ายก็
ปล่อยตัวไป

ดร.บุญเกียรติ พูดถึงภาพยนตร์เรื่องตำนานสมเด็จพระนเรศวรมหาราชว่าเป็นภาพยนตร์ที่คิด
ถึงคนดูมากขึ้น ทำให้คนอยากดูมากขึ้น มีถึง 3 ตอน มีอารมณ์หลากหลาย มีเกร็ดความรู้มากมาย

ได้บทเรียนสอนใจหลายอย่าง นอกจากนี้ยังทำให้ความสัมพันธ์ของพม่ากับไทยดีขึ้นอีกด้วย เป็นภาพยนตร์ที่มี Marketing สูงมาก แสดงให้เห็นว่าเข้าใจพฤติกรรมผู้บริโภคดีขึ้น เป็นการปรับตัวที่ดีมาก ถึงแม้ภาค 3 ยังถ่ายทำไม่เสร็จฉายไม่ทันตามกำหนด ดร.บุญเกียรติ กลับเห็นว่าน่าจะตัดต่อในส่วนที่มีอยู่แล้ว ถึงไม่ใช่ฉบับสมบูรณ์ก็ออกฉายตามกำหนดไปก่อนได้ เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องในพงศาวดาร เมื่อออกฉายแล้วค่อยถ่ายทำให้ครบ แล้วนำออกฉายอีกครั้ง จะทำให้ฉายเพิ่มได้อีกรอบจาก 3 รอบ เป็น 4 รอบ หรือจะเอาทั้ง 3 ภาค มาตัดรวมกันแล้วออกฉายอีกก็ได้ ซึ่งจะเป็น Marketing ที่เยี่ยมยอดมาก ๆ

ภาพยนตร์เรื่องนี้ พระนเรศวรในภาค 2 จะเป็นผู้ที่มีกลยุทธ์ ส่วนนั้ดจินหน่อง ที่เดินทางไปรบพร้อมกับพระอุปราชา เป็นคนที่ไม่มีความรู้ มีแต่ทูลี ไม่เชื่อฟัง เพราะรู้สึกว่าคุณเองยิ่งใหญ่ จึงพ่ายแพ้กลับไป คนเราเมื่อมีทูลี รู้สึกว่าคุณเองยิ่งใหญ่ ก็จะละเลยเรื่องกลยุทธ์

พระนเรศวร มีทหารน้อย ทำให้เกิดกลยุทธ์ ซึ่งแสดงอยู่ในหลาย ๆ ฉากในภาพยนตร์ พระนเรศวรในภาพยนตร์จะมีความละเอียดอ่อน ห่วงใยราษฎร มีใจสู้ คนเราใจสู้จึงจะชนะ

กลยุทธ์ เกิดได้ ต้องเกิดจาก 2 ปัจจัย คือ

- มีคู่แข่ง
- มีความคิดจะเอาชนะคู่แข่ง

กลยุทธ์ ต้องคำนึงถึงจุดเด่น และจุดอ่อนของคู่แข่ง ตรงไหนเป็นจุดเด่นของเขา เราก็อย่าไปปะทะโดยตรงที่จุดนั้น ต้องไปหาจุดที่เขาละเลย จุดที่เขาไม่สนใจ ก็คือจุดอ่อนของเขา แล้วเข้าตีที่จุดนั้น หรือทำจุดนั้นมาเป็นจุดเด่นของเรา

แต่คนที่คิดลบจะเห็นแต่จุดเด่นของคู่แข่งชัดเจน และเห็นจุดอ่อนของตัวเองมากมาย ความพยายามที่จะไปมองจุดอ่อนของคู่แข่งจะไม่มี แต่กลยุทธ์ในการต่อสู้ต้องหาจุดอ่อนของคู่แข่งให้ได้ ไม่ว่าเขาจะเก่งแค่ไหน ใหญ่แค่ไหนก็มีจุดอ่อนทั้งนั้น เราต้องหาให้เจอเท่านั้นเอง

คนไทยไม่ค่อยมีกลยุทธ์ ประเทศที่มีกลยุทธ์มาก ๆ จะมี จีน สิงคโปร์ คนไทยมักจะใช้ข้อมูลเพราะไปเรียนแบบจากสหรัฐอเมริกา คนไทยส่วนใหญ่เรียนจบจากสหรัฐอเมริกาเป็นส่วนใหญ่ และเชื่อว่าความคิดของเขาดี จึงพยายามเดินตามรอยเขา พยายามหาแต่ข้อมูล ดูแต่ว่าเขาทำกันอย่างไร แล้วเลียนแบบทำตามเขา คนไทยเราจึงขาดกลยุทธ์ จะทำอะไรก็ต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญ (Professional) ซึ่ง ดร.บุญเกียรติ จะสอนเสมอว่า **เราเรียนอะไรมาก็ทำอย่างอื่นได้ทั้งนั้น และต้องสำเร็จด้วย**

และสำหรับ ดร.บุญเกียรติ มักใช้วิธีคิดแบบฐานศูนย์ (Zero base Thinking) คือการตั้งคำถาม แล้วหาคำตอบ

ดร.บุญเกียรติ ได้ยกตัวอย่างกรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 1 ประมาณ 30 กว่าปีก่อน มีแชมพูน้ำชื่อ Emerron มียอดขายเป็นคู่แข่งกับแชมพูชนิดน้ำของแพชามาโดยตลอด วันหนึ่งมีคน ๆ หนึ่งมาบอกว่าใช้แชมพูชนิดน้ำของ Emerron แล้วศีรษะล้าน ซึ่งจริง ๆ แล้วอาจเกิดจากเขาแพ้สารอะไรบางอย่าง หรือผมร่วงอยู่แล้ว แล้วมาใช้ แต่ถ้าปล่อยให้ค่าพุดนี้กระจายออกไปก็จะเกิดความเสียหายกับบริษัท บริษัทจึงเข้าไปดูแล สุดท้ายก็จ่ายเงินเป็นหมื่นให้เขาไป และขอไม่ให้เขาพูดเช่นนี้ต่อไปอีก แต่คนที่นำเงินไปให้ไม่ได้ให้เงินอย่างเดียว แถมไปด่าเขาด้วย ด่าจนเขาโมโห ได้เงินไปแล้วก็ยังไปบอกกับนักร้อง ทำให้ยอดขายตกลงจนในที่สุดต้องเลิกจำหน่ายไปในที่สุด

เวลานั้นเรายังไม่มีขบวนการในการจัดการให้ผ่านวิกฤติ บทเรียนเรื่องนี้คือ จะให้อะไรใครไม่ต้องถาม อย่างเวลาจะจ้างใครออก ให้เงินแล้วพูดเพราะ ๆ กับเขา อย่าไปด่าเขา ว่าเขาอีก

กรณีศึกษาที่ 2 ตอนที่ ดร.บุญเกียรติ กลับมาจากต่างประเทศ มีผงซักฟอกยี่ห้อหนึ่งที่ขายดีมาก (ไม่ใช่สินค้าในเครือสหพัฒน์) ทำ Promotion โดยออกบัตร 4 สี ถ้าลูกค้าสะสมได้ครบ 4 สี จะได้รับรางวัล เช่น บ้าน รถยนต์ ทำให้ผงซักฟอกขายดีมาก มียอดขายเพิ่มขึ้นถึง 3-4 เท่า แต่เมื่อหมด Promotion ยอดขายก็ตกฮวบ

Promotion นี้ ให้รางวัลใหญ่มาก ทำให้ลูกค้าซื้อตุนไว้เยอะ บางคนซื้อแล้วก็เก็บตุนไว้ในตู้ม้น้ำ ทั้ง ๆ ที่การใช้ (Consumption) ไม่ได้มีมากขึ้น และที่สำคัญคือคนที่ได้รางวัลมีไม่กี่คน ทำให้คนที่ผิดหวังมีเป็นจำนวนมาก "หวังมาก ก็ผิดหวังมาก" ความผิดหวัง นำมาซึ่งความโกรธ ลูกค้าบางคนถึงขนาดสาบส่งสินค้ายี่ห้อนี้ไปเลย แล้วในที่สุดก็ต้องหยุดจำหน่ายไป

กรณีนี้แสดงบริษัทขนาดใหญ่ ที่ละเลยลูกค้า ไม่คิดถึงใจของลูกค้า ไม่เข้าใจจิตใจผู้บริโภค คิดถึงแต่ประโยชน์ของตัวเองมากเกินไป และบทเรียนที่ ดร.บุญเกียรติ ได้จากเรื่องนี้คือ

- อะไรที่ Hot เกินไป ร้อนแรงเกินไป จะมี Side Effect สูง
- เวลาทำอะไรให้ใคร ต้องคิดถึงคนที่ไม่ได้ ว่าเขาจะรู้สึกผิดหวังอย่างไร ถ้าคนที่ได้มีน้อย ส่วนคนที่ไม่ได้มีมาก หรือคนที่ไม่ได้จะรู้สึกผิดหวังอย่างมาก ไม่ทำอะไรดีกว่า

สมมติมีการจัดแข่งขันยอดขายกัน พนักงานที่ได้ยอดขายเกินเป้าสูงสุด 3 คน จะได้ไปดูงานที่ญี่ปุ่น ซึ่งนับว่าเป็นรางวัลใหญ่ พนักงานมีทั้งหมด 300 คน พนักงานที่มีน้ำใจนักกีฬาคงมีไม่กี่คน เหมือนกับ "ฟุตบอลแพคนไม่แพ" และคงจะเริ่มมีเสียงว่า คนนั้น คนนี้โกง จึงชนะได้รางวัลไปเมื่อนอก พนักงานที่เหลืออีก 297 คนก็จะเสียกำลังใจ ถ้าเป็นเช่นนี้ไม่จัดแข่งขันเลยจะดีกว่า

บริษัทหนึ่งสัญญากับพนักงานว่าถ้ากำไร จะเอา 10% ของกำไร มาแบ่งเป็น Bonus ให้กับพนักงาน ซึ่งฟังดูก็เข้าท่าดี แต่จริง ๆ แล้วยังมีผลเสียในระดับองค์กร เพราะเรื่องนี้มีผลกับความรู้สึกของพนักงาน ซึ่งถ้ารุนแรงอาจถึงขั้นประท้วงก็ได้

Bonus เป็นสิทธิของบริษัทที่จะให้หรือไม่ให้ก็ได้ จะให้เท่าไรเราสามารถกำหนดได้เลยว่า ถ้าได้ยอดขายและกำไร เท่านี้ จะให้เท่านี้ ถ้าได้มากกว่านี้ จะได้มากขึ้นเป็นเท่า นั้น ให้กำหนดอัตราในแต่ละช่วงไว้เลย โดยให้เราคำนวณไว้เลยให้มั่นใจว่าเราสามารถจ่ายได้ ถ้าทำไม่ได้ก็ให้ทอนลงไป หรือจะไม่ให้เลยก็ได้เพราะเป็นสิทธิของบริษัท ให้แล้วบริษัทต้องไม่เดือดร้อน

ถ้าสามารถนำไปประยุกต์ใช้จะทำให้พนักงานเกิดแรงบันดาลใจสูงมาก ทำให้เกิดพลังในการติดตามทำให้ถึงเป้าหมาย

ดร.บุญเกียรติ ยังได้พูดถึงพฤติกรรมของคนบางคนเมื่อเราไปขาย เขาจะไปขวา พูดอะไรไป ต้องไม่ทำตาม คนเช่นนี้มีเยอะมาก คนที่เรียนหนังสือมาเยอะ ๆ จะมีอาการต่อต้านความคิดของคนอื่นนี้ อาการที่ว่ามี MBA จุฬาฯ สอนว่าเรียกว่าอาการ NIH (Not Invented Here) คืออะไรที่ฉันไม่ได้เป็นคนคิด ฉันจะไม่ทำตาม จะต้องต่อต้านความคิดผู้อื่นเสมอ นักวิชาการของไทยจะมีอาการเช่นนี้สูง นอกจากนี้คนฝรั่งเศสก็มีอาการนี้สูง

คนที่มีอาการนี้บางทีก็ไม่รู้ตัว อาการนี้มีสาเหตุมาจาก

1. มีปมด้อย สมัยเด็ก ๆ รู้สึกตัวเองต่ำต้อย มีพ่อแม่ชี้หน้า จะต่อต้านความคิดผู้อื่นตลอดเวลา ใครพูดอะไรจะไม่ทำ
2. พวกที่พ่อแม่ชื่นชม โตขึ้นจะไม่ยอมรับใคร คิดว่าคนอื่นไม่เก่งจึงไม่ฟังใคร

หมายเหตุ Final Examination ของวิชา MM 627 รุ่นนี้ (สอบวันที่ 1 เม.ย. 2550) จะเป็นการสอบแบบ Close Book จะให้เขียนว่า ได้หลักคิดอะไรบ้าง จากการเรียน Course นี้ ให้เขียนจำนวนหลักคิดให้ได้มากที่สุด โดยไม่จำเป็นต้องหลักคิดในชั้นเรียนนี้เท่านั้น อาจมาจากการอ่านหนังสือ หรือประสบการณ์จากภายนอกก็ได้ โดยจะให้เขียนหลักคิดพร้อมอธิบายอย่างสั้น ๆ 2-3 บรรทัด แล้วให้แยกแยะแต่ละหลักคิดด้วยว่ามีระดับความสำคัญเป็น A, B, C ตามความสำคัญมากหรือน้อย (A = สำคัญมาก, B = สำคัญปานกลาง, C = สำคัญน้อย) และแต่ละข้อมีความสำคัญกับตัวเอง, กับครอบครัวหรือองค์กร, กับสังคม